

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lutego 2006 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 10 maja 2005 r., sygn. akt III AUa ../03,

1. odrzuca skargę kasacyjną

**2. odpis postanowienia przekazuje Okręgowej Radzie
Adwokackiej w C.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 października 2003 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. oddalił odwołanie ubezpieczonego M. S. od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 9 kwietnia 2003 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ze względu na brak tej niezdolności stwierdzonej przez lekarza orzecznika ZUS oraz przez biegłych sadowych lekarzy specjalistów odpowiednich do schorzeń ubezpieczonego.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2005 r. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu pierwszej instancji, dzieląc ustalenia i wnioski tego Sądu.

Powyższy wyrok ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 1999, poz. 1673 ze zm.) oraz art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 359 ze zm.) oraz naruszenie przepisów postępowania przez pominięcie faktów i okoliczności mających wpływ na wynik sprawy – bez wskazania tych przepisów.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Zgodnie bowiem z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna, poza oznaczeniem zaskarżonego orzeczenia i określenia, czy jest ono zaskarżane w całości lub części, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, zawierać także wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (jak również wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany).

W przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna jest pozbawiona wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nawiązującego, co jest oczywiste, do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, wymienionych wyczerpująco w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Sąd Najwyższy bowiem przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania, bądź też skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Obowiązkiem zatem wnoszącego skargę kasacyjną jest nie tylko zamieszczenie w niej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, ale i jego uzasadnienie, a więc wykazanie występowania zagadnienia prawnego, co polega na sformułowaniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 201 nr 13, poz. 670), przedstawienie potrzeby wykładni przepisów prawnych, co wymaga wykazania, że dane przepisy nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej lub

wskazania występujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powołanie się na oczywista zasadność kasacji, co wymaga wykazania, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, przy czym oczywistość tę należy rozumieć jako rażącą i od razu dostrzegalną, uwidoczniającą się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji; koniecznym jest też umotywowanie zarzutu nieważności postępowania. Takie przedstawienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest jej istotnym elementem, którego brak nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę ustawowych przesłanek poddających skargę kasacyjną merytorycznemu rozpoznaniu. W niniejszej sprawie skarga kasacyjna jest pozbawiona omawianego wyżej, istotnego elementu, co stanowi jej brak nieusuwalny i skutkujący jej odrzucenie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny być, podobnie jak pozostałe elementy skargi, o jakich mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c. przedstawione jako odrębny element pisma procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22), tak aby Sąd Najwyższy nie musiał takiego wniosku doszukiwać się w uzasadnieniu skargi.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398⁶ § 4 k.p.c. postanowił jak w sentencji.